

ако и не побѣдявани отъ чужденци, скоро трѣбало да прѣвиятъ вратъ на свои събрания — македонцитѣ. Въ надвечерието на тоя новъ периодъ въ старата история на Балканския Полуостровъ, най-силни между тракийскитѣ групи сж били одризитѣ. Вече въ 400 г. (пр. Хр), 10,000 елински скитници (анабазиса), на връщане за Елада, помагали на одризия царъ да си възвърне владѣнията. Но не много слѣдъ това, единъ отъ приемниците му станалъ васалъ на Филипа Македонски. Отъ тукъ е и първото историческо извѣстие, оставено намъ отъ Демостена, което засѣга непосредствени покрайнини на Източния Хемусъ. Бащата на „всемирния“ завоевателъ стига до тоя Хемусъ, побѣдява тракитѣ и при днешния Ямболъ основалъ една македонска колония.

Александъръ Велики, запжтенъ да подчини и надхемскитѣ народи, миналъ Хемуса между Сливенската Демиръ Капия и Емине, връща се и ударва за Азия. (За борбитѣ на баща му съ тракитѣ ср. Grote, op. cit., IX, p. 14—207, а за похода на Александъра прѣзъ Балкана, *ibid.* p. 284; въ Arrianus подъ широкото име Haemus се разбира Източния Балканъ; ср. *Itinerarium Alexandri* (pseudo-Callisthenis, Carol. Müller, p. 156; Ptolomei fragm. II, 87). Justinus, op. cit., XI, 1—9; Curtius Rufus, de rebus gesti Alexandri Magni, 1825, III, 10 etc.)

Александъръ слѣдъ усмиряването на Родопскитѣ траки ударва къмъ Тунджанската долина и на 10-я день стигналъ Източния Хемусъ. Тукъ сж били събрани подбалканскитѣ траки заедно съ женитѣ, дѣцата и стокитѣ си. Тѣ заградили планинскитѣ проходи и укрѣпили стрѣмнинитѣ имъ съ множество колесници, които тъкмѣли да хвърлятъ върху Александровата войска за да попрѣчатъ на минаването му прѣзъ Балкана. Въпрѣки всички тия усилия, Александъръ ги побѣдилъ, като плѣнилъ много отъ тѣхъ и ведно съ дѣцата, женитѣ и стокитѣ имъ изпратилъ ги въ Амфиполисъ и други градове за проданъ, като военна плячка¹⁾ (Ср. Droysen, *Gesch. Alex. d. Grossen*, s. 67—70; Молтке,

¹⁾ Amphipolis, прочутия нѣкога градъ, отдѣто Александъръ потеглилъ срѣщу тракитѣ, е билъ при днешното село Ени-Кьой (до Сѣресъ).